

İz Düşüm

– DEMİRCİ · 18 Temmuz 2024

İZ-DÜŞÜM

I

çok kolay yazılmıyor artık
dilimin altında gezdirilenler
malum, çingiraklı

kafamdan taşan her suya ihtiyaç sonsuz şüphesiz
taş'madan önce sanki
"taşlarım nerede" gibi bir soru cümlesi
elbet düşmeden toplamak gerek her birini
neden fazlasıyla biriktirdim ellerime
deme hakkım var elbet
tutanı olarak
fakat geç kalınmış bir eylem oluyor bu tepki
ben fark edene kadar

ellerimdeki taşların "aslı" buradadır şimdi
suretleri nerede gölgelenir bilemem
önemli olan düştükleri yer değil
durdukları yer'dir

sanırım ilk başta anlamsız bir imge gibi durdu
ki ben okusam
ben de "ne diyor" derdim
kaderdir belki de bu
hayatın dengesizliği içinde
yıkıkları bezleyip yaraları sargılayıp
yeni dengeler kurmaya çalışırım
ve kırılıp durur kalp denilen organım
orası belki de taş'tır benim için
kanla taşıp düşmesi gereken bir taş
zira kendime emrediyorum orda
içimden geçenler okununca yüzüme uluorta

taşı kendime atıyorum sonra
yeni bir inşa için ve yeni bir ceza

yeni yeni anlıyorum yine
bu dünyanın yalancılığını
ve dokuz köy
sanki ondan başka kimsenin yaşamadığı
bir palavra uygarlığıydı
düşüncelerime empoze ettiğim bir baldırandan arta kaldı şaşkınlıklarım
çok ilginç
neden diye sormam kimselere
çünkü yazgımın en müşkülpesent yerine terk ederim kendimi

şimdiye kadar kimseden cayamadım
caydığım tek şey sadece kendim
içim ve kaderim "daim yazılan" gibi
kendimden geçtim yine
kendinden -kendi köprüsünden- geçmeden
kendine gelen
kendine gelebilir mi?

ölüm ve hayat
hayat ve ölüm
peki benim yüz'üm hangisi?

demir-ci